

и видјеше гроб и како се тијело метну.

56. Вративши се пак приправише мирисе и миро; и у суботу дакле остане на миру по закону.

ГЛАВА 24.

А у први дан недјељни дођоше врло рано на гроб, и дозесоше мирисе што приправише, и неке *Друце жене* с њима; али нађоше камен одваљен од гроба.

3. И упавши не нађоше тијела Господа Исуса.

4. И кад се оне чуђаху томе, гле, два човјека сташе пред њима у сјајним хаљинама;

5. А кад се оне уплашише и оборише лица к земљи, рекоше им: што тражите живота међу мртвима?

6. Није овдје; него устаде; опомену те се како вам каза кад бјеше још у Галилеји.

7. Говорећи да син човјечји треба да се преда у руке људи грјешника и да се разалне и трећи дан да устане.

8. И опоменуше се ријечи негових.

9. И вративши се од гроба јавише све ово једнаесторици и свима осталим.

10. А то бјеше Магдалина Марја и Јована и Марја Јаковљева и остале с њима које казаше ово апостолима.

11. И њима се учинише њихове ријечи као лаж, и не вјероваше им.

12. А Петар уставши отрча ка гробу, гађе леже, и отиде чудећи се у себи шта би.

13. И гле, двојица од њих иђаху у онај дан у село које бјеше Далеко од Јерусалима шесет потраљашта и зваше се Емаус.

14. И они говораху међу собом о свима овим дотађајима.

15. И кад се они разговараху и запитваху један другогача, и Исус приближи се, и иђаше с њима.

16. А очи им се држаху да га не познаше.

17. А он им рече: какав је то разговор који имате међу собом идађи, и што сте невесели?

18. А један по имену Клеона, одговарајући рече му: зар си ти један од

црвара у Јерусалиму који нијеси чуо шта је у њему било ових дана?

19. И рече им: шта? А они му рекоше: за Исуса Назаретљанина, који бјеше пророк, силан у дјелу и у ријечи пред Богом и пред свим народом;

20. Како га предадоше главари свештенички и кесови наши те се осудна на смрт, и разалепе га?

21. А ми се надасмо да је он онај који ће избавити Израелја; али сврх свега тога ово је данас трећи дан како то би.

22. А уплашише нас и жене неке од наших које су биле рано на гробу,

23. И не нашавши тијела његова дођоше говорећи да су им се анђели јавили који су казали да је он жив.

24. И идоше једни од наших на гроб, и нађоше тако како што и жене казаше, али њега не видјеше.

25. И он им рече: о безумни и спорога срца за вјерованье свега што говорите пророци!

26. Није ли то требало да Христос претрпи и да уђе у славу своју?

27. И почевши од Мојсија и од свију пророка казиваше им што је за њега у свему писму.

28. И приближише се к селу у које иђаху, и он чиниаше се да хоће даље да иде.

29. И они га устаљаху говорећи: остани с нама, јер је дан нагао, и близу је ноћ. И уђе с њима да ноћи.

30. И кад сјеђаше с њима за трпезом, узе хљеб и благословивши преломи га и даде им.

31. Тада се њима отворише очи и познаше га. И нећа нестаде.

32. И они говораху један другоме: не гораше ли наше срце у нама кад нам говораше путем и кад нам казиваше писмо?

33. И уставши онај час, вратише се у Јерусалим, и нађоше у скупу једнаесторицу и који бјаху с њима,

34. Који говораху: заиста устаде Господ, и јави се Симону.

35. И они казаше што би на путу, и како га познаше кад преломи хљеб.

36. А кад они ово говораху, и сам Исус стаде међу њима, и рече им: мир вам.

37. А они се уплашише, и поплашени будађи, мишљаху да виде духа.

38. И рече им: шта се плашите? И зашто *гласове* мисли улазе у срца ваша?

39. Видите руке моје и ноге моје: ја сам главам; опипајте ме и видите, јер дух тијела и костију нема како што видите да ја имам.

40. И ово ревавши показа им руке и ноге.

41. А док они још не вјеровашу од радости и чуђаху се рече им: имате ли овађе што за јело?

42. А они му даше комад рибе печене, и меда у сату.

43. И узевши изједе пред њима.

44. И рече им: ово су ријечи које сам вам говорио још док сам био с вама, да све треба да се сврши што је за мене написано у закону Мојсијеву и у пророцима и у псалмима.

45. Тада им отвори ум да разумију писмо.

СВЕТО ЈЕВАНЂЕЉЕ ПО ЈОВАНУ.

ГЛАВА 1.

У почетку бјеше ријеч, и ријеч бјеше у Бога, и Бог бјеше ријеч.

2. Ова бјеше у почетку у Бога.

3. Све је кроз њу постало, и без ње ништа није постало што је постало.

4. У кој бјеше живот, и живот бјеше видјело људима.

5. И видјело се свијетли у тами, и тама га не обузе.

6. Посла Бог човјека по имену Јована.

7. Овај дође за свједочанство да свједочи за видјело да сви вјерују кроз ње.

8. Он не бјеше видјело, него да свједочи за видјело.

9. Бјеше видјело истинито које обасјана свакога човјека који долази на свијет.

10. На свијету бјеше, и свијет кроз ња поста, и свијет га не позна.

11. К својима дође, и своји га не признаше.

46. И рече им: тако је писано, и тако је требало да Христос пострада и да устане из мртвих трећи дан;

47. И да се проповиједа покајање у име његово и опроститије грјехѡ по свијем народима почевши од Јерусалима.

48. А ви сте свједоци овоме.

49. И гле, ја ћу послати обећање оца својега на вас; а ви сједите у граду Јерусалимском док се не обучете у складу с висине.

50. И изведе их на поље до Витаније, и подигнувши руке своје благослови их.

51. И кад их благосиљаше, одступи од њих, и узношаше се на небо.

52. И они му се поклонише, и вративши се у Јерусалим с великом радошћу.

53. И бјаху једнако у цркви хвалећи и благосиљајући Бога. Амин.

воље грлесне, ни од воље мужевље, него од Бога.

14. И ријеч постаде тијело и усели се у нас пуно благодати и истине; и видјесмо славу његову, славу, као јединороднога од оца.

15. Јован свједочи за њега и виче говорећи: овај бјеше за кога рекох: који за мном иде преда мною постаде, јер прије мене бјеше.

16. И од пуности његове ми сви узесмо благодат за благодаћу.

17. Јер се закон даде преко Мојсија, а благодат и истина постаде од Исуса Христа.

18. Бога нико није видео никад: јединородни син који је у наручју оца, њом, он га јави.

19. И ово је свједочанство Јованово кад послаше Јевреји из Јерусалима свештенике и Левите да га запитају: ко си ти?

20. И он призна, и не загађа, и призна: ја нијесам Христос.

21. И запиташе га: ко си дакле? Јеси ли Илия? Или Језекијас? Јеси ли пророк? И одговори: нијесам.

22. А они му рекоше: ко си? да можеш да кажеш.

жемо вазати онама што су нас послали: шта кажеш за себе?

23. Рече: ја сам глас онога што виче у пустињи: поравните пут Господњи; као што каза Исакја пророк.

24. И бијашу посланици од Фарисеја, 25. И запиташе га говорећи му: зашто долазе кршћаваш кад ти нијеси Христос ни Илдија ни пророк?

26. Одговори им Јован говорећи: ја кршћавам водом, а међу вама стоји кога ви не знате.

27. Он је онај што ће доћи за мнош, који бреше преда мнош: коме ја нијесам достојан одријешити ремѐна на обући његовој.

28. Ово би у Витавари преко Јордана гдје Јован кршћаваше.

29. А сјутрадан виде Јован Исуса гдје иде к њему, и рече: гле, јатње Божије које узе на се гријехе свијета.

30. Ово је онај за кога ја рекох: за мнош иде човјек који преда мнош постаде, јер прије мене бреше.

31. И ја га не знадох: него да се јави Израилу за то ја дођох да крстим водом.

32. И свједочи Јован говорећи: видех Духа гдје силази с неба као голуб и стаде на њему.

33. И ја га не знадох; него онај који ме посла да крстим водом он ми рече: на кога видиш да силази Дух и стоји на њему то је онај који ће крстити Духом светијем.

34. И ја видејех и засвједочих да је онај син Божиј.

35. А сјутрадан опет стајаше Јован и двојица од ученика његовијех,

36. И видејши Исуса гдје иде, рече: гле, јатње Божије.

37. И чуше га оба ученика кад говораше, и отидоше за Исусом.

38. А Исус обаврши се и видејши их гдје иду за њим, рече им: шта ћете? А они му рекоше: Рави! (које значи: учитељу) гдје стојиш?

39. И рече им: дођите и видите. И отидоше, и видејше гдје стајаше; и осташе у њега онај дан. А бијаше око деветого сахата.

40. А један од двојице који чуше од Јована и иђашу за њим бијаше Андрија брат Симона Петра;

41. Он нађе најприје брата својега

Симона, и рече му: ми нађосмо Месију, које значи Христос.

42. И доведе га к Исусу. А Исус погледавши на њ рече: ти си Симон, син Јонин; ти ћеш се звати Клева, које значи Петар.

43. А сјутрадан напустил кизију у Галилеју, и нађе Филипа, и рече му: хајде за мнош.

44. А Филип бреше из Витсаиде из града Андрија и Петрова.

45. Филип нађе Натанаила, и рече му: за кога Мојсије у закону писа и пророци, нађосмо га, Исуса сина Јосефовога из Назарета.

46. И рече му Натанаило: из Назарета може ли бити што добро? Рече му Филип: дођи и види.

47. А Исус видејши Натанаила гдје иде к њему рече за њега: ево правог Израилца у коме нема лукавства.

48. Рече му Натанаило: како ме познајеш? Одговори Исус и рече му: прије него те позва Филип видејех те кад бијаше под смоквом.

49. Одговори Натанаило и рече му: Рави! ти си син Божиј, ти си цар Израилев.

50. Одговори Исус и рече му: што ти казах да те видејех под смоквом за то вјерујеш; видејеш више од овога.

51. И рече му: заиста, заиста вам кажем: одесе ћете видејети небо отворено и анђеле Божије гдје се пењу и силазе к сину човјечијему.

ГЛАВА 2.

И у трећи дан би свадба у Кани Галилејској, и ондје бреше мати Исусова.

2. А позван бреше и Исус и ученици његови на свадбу.

3. И кад нешта вина, рече мати Исусова њему: немају вина.

4. Исус јој рече: што је мени до тебе жено? Још није дошао мој час.

5. Рече мати његова слугама: штогод вам рече учините.

6. А ондје бијаше шест воденијех судова од камена, постављенијех по обичају Јеврејскога чистиња, који узимаху по два или по три ведра.

7. Рече им Исус: напуните судове воде. И напунише их до врха.

8. И рече им: захватите сад и носите куму. И однесоше.

ГЛАВА 3.

Бијаше пак човјек међу Фарисејима, по имену Никодим, кнез Јеврејски.

2. Овај дође к Исусу ноћу и рече му: Рави! знамо да си ти учитељ од Бога дошао; јер нико не може чудеса овајех чинити која ти чиниш ако није Бог с њим.

3. Одговори Исус и рече му: заиста, заиста ти кажем: ако се ко напово не роди, не може видејети царства Божијега.

4. Рече Никодим њему: како се може по други пут ући у утробу матере своје и родити се?

5. Одговори Исус: заиста, заиста ти кажем: ако се ко не роди водом и Духом, не може ући у царство Божије.

6. Што је рођено од тијела, тијело је; а што је рођено од Духа, Дух је.

7. Не чуди се што ти рекох: ваља вам се наново родити.

8. Дух дине гдје хоће, и глас његов чујеш, а не знаш отуда долази и куд иде: тако је сваки човјек који је рођен од Духа.

9. Одговори Никодим и рече му: како може то бити?

10. Исус одговори и рече му: ти си учитељ Израилев, и то ли не знаш?

11. Заиста, заиста ти кажем да ми говоримо што знамо, и свједочимо што видејосмо, и свједочанства нашега не примате.

12. Кад нам кавах земаљско па не вјерујете, како ћете вјеровати ако вам кажем небеско?

13. И нико се не попе на небо осим који сиђе с неба, син човјечиј који је на небу.

14. И као што Мојсије подиже змију у пустињи, тако треба син човјечиј да се подигне,

15. Да ни један који га вјерује не погине, него да има живот вјечни:

16. Јер Бог тако омиле свијет да је и сина својега јединороднога дао, да ни један који га вјерује не погине, него да има живот вјечни.

17. Јер Бог не посла сина својега на свијет да суди свијету, него да се спасе човјек; јер сам знадијаше шта

18. Који њега вјерује не суди му се,

9. А кад окуси кум од вина које је постало од воде, и не знадијаше откуда је (а слуге знадијаху које су захватиле воду), зовну кум женка,

10. И рече му: сваки човјек најприје је добро вино износи, а кад се опину онда рђавије; а ти си чувао добро вино до краја.

11. Ово учини Исус почетак чудеса свја у Кани Галилејској, и показа славу своју; и ученици његови вјероваше га.

12. По том сиђе у Калеринам, он и мати његова, и браћа његова, и ученици његови, и ондје стајаше не мнош дана.

13. И близу бреше паска Јеврејска, и кизије Исус у Јерусалим.

14. И нађе у праву гдје седе они што продаваху волове и овце и голубове, и који новце мијењаху.

15. И начиниши бич од узница, и гна све из цркове, и овце и волове; и мјевачима просу новце и столове испресе.

16. И рече онима што продаваху голубове: носите то одаде, и не чините од дома оца мојега дома трговачкога.

17. А ученици се његови опоменуше да у писму стоји: ревност за кућу твоју изједје ме.

18. А Јевреји одговарајући рекоше му: казав нам знав показујеш, да то можеш чинити?

19. Исус одговори и рече им: развалите ову цркву, и за три дана ћу је подигнути.

20. А Јевреји рекоше: четрдесет и шест година грађена је ова црква, и ти за три дана да је подигнеш?

21. А он говораше за цркву тијела својега.

22. А кад уста из мртвијех, опоменуше се ученици његови да ово говораше, и вјероваше писму и ријечи коју рече Исус.

23. А кад бреше у Јерусалиму на празник пасхе, многи вјероваше у име његово, видећи чудеса његова која чинише.

24. Али Исус не појераваше их себе; јер их све знадијаше.

25. И не требаше му да во свједочи за човјека; јер сам знадијаше шта бреше у човјеку.

тезда, и око ње пет покривенијех тријемова,

3. У којима лежаше мноштво болесних, слепијех, хромијех, сухијех, који чекају да се заљуља вода;

4. Јер анђео Господњи складаше у одређено вријеме у бању и муњаше воду; и који најприје улажаше пошто се замути вода, оздрављаше, макар каква болест да је на њему.

5. А ондаје блијаше један човјек који тридесет и осам година бјеше болестан.

6. Када виђе Исус овога гдје лежи, и разумје да је већ одавно болестан, рече му: хоћеш ли да будеш здрав?

7. Одговори му болесни: да, Господе; али некам човјекна да ме спусте у бању кад се замути вода; а док ја дођем други сиђе прије мене.

8. Рече му Исус: устани, узми одар свој и ходи.

9. И одмах оздрави човјек, и узевши одар свој хоћаше. А тај дан бјеше субота.

10. Тада говоряху Јевреји ономе што оздрави: данас је субота, и не ваља ти одра носити.

11. А он им одговори: који ме исцјели он ми рече: узми одар свој и ходи.

12. А они га запиташе: ко је тај човјек који ти рече: узми одар свој и ходи?

13. А исцјелени не знадијаше ко је; бјеше на мјесту.

14. А по том га нађе Исус у цркви и рече му: ето си здрав, више не гријеш, да ти не буде горе.

15. А човјек отиде и каза Јеврејима да је оно Исус који га исцјели.

16. И за то гоняху Јевреји Исуса, и гледаху да га убију, јер чинише то у суботу.

17. А Исус им одговараше: отац мој досладе чини, и ја чиним.

18. И за то још више гледаху Јевреји да га убију што не само квараше суботу него и оцем својим називаше Бога и грађаше се једнак Богу.

19. А Исус одговарајући рече им: заиста, заиста вам кажем: син не може ништа чинити сам од себе него што посла.

види да отац чини; јер што он чини оно и син чини онако;

20. Јер отац сына љуби, и све му показује што сам чини; и показаше му већа дјела од ових да се ви чудите.

21. Јер како што отац подиже мртве и оживљује, тако и син које хоће оживљује.

22. Јер отац не суди никоме, него сам суд даде сину.

23. Да сви поштују сина као што оца поштују. Ко не поштује сина не поштује је оца који га је послао.

24. Заиста, заиста вам кажем: ко мене послао, има живот вјечни, и не долази на суд, него је прешао из сјерти у живот.

25. Заиста, заиста вам кажем: иде час, и већ је настао, кад ће мртви чути глас сина Ђоџијега, и чувши оживети.

26. Јер како што отац има живот у себи, тако даде и сину да има живот у себи;

27. И даде му власт да и суд чини, јер је син човјечи.

28. Не дивите се овоме, јер иде час у који ће сви који су у гробовима чути глас сина Ђоџијега,

29. И изићи ће који су чинили добро у васкрсеније живота, а који су чинили зло у васкрсеније суда.

30. Ја не могу ништа чинити сам од себе; како чујем онако судим, и суда је мој праведан; јер не тражим воље своје него вољу оца који ме је послао.

31. Ако ја свједочим за себе, свједочанство моје није истинито.

32. Има Арути који свједочи за мене; и знам да је истинито свједочанство што свједочи за мене.

33. Ви посласте к Јовану, и посвједочи вам за истину;

34. А ја не примам свједочанства од човјека, него ово говорим да се ви спасете.

35. Он бјеше видјело које горахе и свијетљаше; а ви се хтјесте мало премена радовати његову свијетљену.

36. Али ја немам свједочанства веће од Јованова; јер послави које ми даде отац да их свршим, ови послави које ја радим свједоче за мене да ме отац посла.

37. И отац који ме посла сам свједочи за мене. Ни глас његова кад чусте ни лица његова видјесте.

38. И рифечи његове немате у себи да стоји; јер ви не вјерујете ономе кога он посла.

39. Прегледајте писма, јер ви мислите да имате у њима живот вјечни; и она свједоче за мене.

40. И не ћете да дођете к мени да имате живот.

41. Ја не примам славе од људи.

42. Нето вас познајем да љубави Божије немате у себи.

43. Ја дођох у име оца својега и не примате ме; ако Арути дође у име своје, веча ћете примити.

44. Како ви можете вјеровати кад примате славу један од другота, а славу која је од јединога Бога не тражите?

45. Не мислите да ћу вас тужити оцу; има који вас тужи, Мојсије, у кога се ви уздате.

46. Јер да сте вјеровали Мојсију тако бисте вјеровали и мени; јер он писа за мене.

47. А кад његовијем писмима не вјерујете како ћете вјеровати мојијем рјечима?

ГЛАВА 6.

По том отиде Исус преко мора Галилејскога код Тиверијаде.

2. И за њим иђаше мноштво народа, јер виђаху чудеса његова која чинише на болесницима.

3. А Исус изиђе на гору, и ондаје сједоше с ученицима својијем.

4. А бијаше близу паска празник Јеврејски.

5. Подиђувши дакле Исус очи, и видјевши да мноштво народа иде к њему, рече филипу: гдје ћемо купити хљеба да ови једу?

6. А ово говораше кушајући га, јер сам знадијаше шта ће чинити.

7. Одговори му филип: двјеста гроша хљеба није доста да свакоме од њих по мало допадне.

8. Рече му један од ученика његових, јех, Андрија, брат Симона Петра:

9. Оваје има једно мотче које има пет хљебова јечменијех и двије рибе; али шта је то на толики свијет!

10. А Исус рече: посадите људе. А бјеше траве много на ономе мјесту. Посади се дакле људи на број око пет хиљада.

11. А Исус узевши оне хљебове, и давши хвалу, даде ученицима, а ученици онима који бијаху посађени; гадо и од риба колико хтјеше.

12. И кад се наситише, рече ученицима својијем: скупиште комаде што претекосе да ништа не пропадне.

13. И скупише, и напунише дванаест котарица комада од пет хљебова јечменијех што претече иза онијех што су јели.

14. А људи видјевши чудо које учени Исус говоряху: ово је заиста онај пророк који треба да дође на свијет.

15. А кад разумје Исус да хоће да дођу да га узвате и да га учине царем, отиде онет у гору сам.

16. А кад би у вече сиђоше ученици његови на море,

17. И уђоше у лађу, и пођоше преко мора у Капернаум. И већ се бијаше смркло, а Исус не бјеше дошао к њима.

18. А море се подизаше од великога вјетра.

19. Возивши пак око двадесет и пет или тридесет потракалишта угледаше Исуса гдје иде по мору и дошао близу до лађе, и улашаше се.

20. А он им рече: ја сам; не бојте се. 21. Онда га с радомшћу узеше у лађу; и одмах лађа би на земљу у коју иђаху.

22. Сутрадан пак народ који стајаше преко мора кад виде да лађе Аруте не бјеше ондаје осим оне једне што у њу уђоше ученици његови, и да не уђе Исус с ученицима својијем у лађу.

23. А друге лађе из Тиверијаде дођоше близу оног мјеста гдје једоше хљеб кад Господ даде хвалу,

24. Кад виде народ да Исуса не бјеше ондаје ни ученика његовијех, уђоше и они у лађе, и дођоше у Капернаум да траже Исуса.

25. И напавши га преко мора рекоше му: Гави! кад си дошао овамо?

26. Исус им одговори и рече: заиста, заиста вам кажем: не тражите ме што чудеса видјесте, него што једосте хљеба и наситисте се.

27. Старајте се не за јело које пролази, него за јело које остаје за вјечни живот, које ће вам дати син човјечи, јер овога поврди отац Бог.
28. А они му рекоше: шта ћемо чинити да радимо Ајела Божија?
29. Одговори Исус и рече им: ово је Ајело Божије да вјерујете онога кога он посла.
30. А они му рекоше: каква дакле ти показујеш знак да видимо и да вјерујемо? шта радни ти?
31. Оцени наши једоше ману у пустињи, као што је написано: хљеб с небом даде им да једу.
32. Тада им рече Исус: занста, занста вам кажем: Мојсије не даде вам хљеба с неба, него вам отац мој даде хљеб истинити с неба;
33. Јер је хљеб Божиј онај који слези с неба и даје живот свијету.
34. Тада му рекоше: Господе! дај нам свагда тај хљеб.
35. А Исус им рече: ја сам хљеб живота; који мени долази не ће огладњети, и који мене вјерује не ће никад ожедњети.
36. Него вам казах да ме и видјесте и не вјерујете.
37. Све што мени даје отац и мени ће доћи; и који долази к мени не ћу га истерати на поље.
38. Јер свијох с неба не да чиним вољу своју, него вољу оца који ме посла.
39. А ово је воља оца који ме посла да од онога што ми даде ништа не изгубим, него да га васкрснем у пошљедњи дан.
40. А ово је воља онога који ме посла да сваки који види сина и вјерује га има живот вјечни; и ја ћу га васкрнути у пошљедњи дан.
41. Тада викаху Јевреји на њега што рече: ја сам хљеб који сиђе с неба.
42. И говораху: није ли ово Исус син Јосифов којему ми знамо оца и матер? како дакле он говори: ја свијох с неба?
43. Онда Исус одговори и рече им: не видите међу собом.
44. Нико не може доћи к мени ако га не довуче отац који ме посла; и ја ћу га васкрнути у пошљедњи дан.
45. У пророцима стоји написано: и

- не може доћи к мени ако му не буде даво од оца којег.
46. Не да је ко види оца осим онога који је од Бога: он види оца.
47. Занста, занста вам кажем: који вјерује мене има живот вјечни.
48. Ја сам хљеб живота.
49. Оцени ваши једоше ману у пустињи, и помрјуче.
50. Ово је хљеб који слези с небом да који од њега једе не умре.
51. Ја сам хљеб живи који сиђе с небом; који једе од овога хљеба живљеће ва вијек; и хљеб који ћу ја дати тијело је моје, који ћу дати за живот свијета.
52. А Јевреји се препираху међу собом говорећи: како може овај дати нам тијело своје да једемо?
53. А Исус им рече: занста, занста вам кажем: ако не једете тијела сина човјечијег и не пијете крви његове, не ћете имати живота у себи.
54. Који једе моје тијело и пије моју крв има живот вјечни, и ја ћу га васкрнути у пошљедњи дан.
55. Јер је тијело моје право јело и крв моја право пиће.
56. Који једе моје тијело и пије моју крв стоји у мени и ја у њему.
57. Како што ме посла живи отац, и ја живим оца радни, и који једе мене и он ће живљети мене радни.
58. Ово је хљеб који сиђе с неба: не као што ваши оцени једоше ману, и помрјуче; који једе хљеб овај живљеће ва вијек.
59. Ово рече у зборници кад учаше у Капернауму.
60. Тада многи од ученика његових јех који слушаху рекоше: ово је тврда бесједа! ко је може слушати?
61. А Исус знајући у себи да ученици његови вичу на то, рече им: зар вас ово саблажњава?
62. А кад видите сина човјечијег да одлази горе гдје је прије био?
63. Дух је оно што оживљава; тијело не помаже ништа. Ријечи које вам ја рекох дух су и живот су.
64. Али имају неки међу вама који не вјерују. Јер знадишаше Исус од почетка који су што не вјерују, и ко ће га издати.
65. И рече: за то вам рекох да нико

14. Али одмах у половини празника изиђе Исус у пркву и учаше.
15. И дивљаху се Јевреји говорећи: како овај зна књиге а није се учио?
16. Тада им одговори Исус и рече: моја наука није моја, него онога који ме је послао.
17. Ко хоће ваљону вољу творити, разумјеће је ли ова наука од Бога или ја сам од себе говорим.
18. Који говори сам од себе, славу своју тражи; а ко тражи славу онога који га је послао, он је истинит и нема у њему неправде.
19. Не даде ли Мојсије нама закон и нико од вас не живи по закону? За што тражите да ме учите?
20. Одговори народ и рече: је ли јако у теби? ко тражи да те учије?
21. Одговори Исус и рече им: једно дјело учиних и сви се дивите томе.
22. Мојсије вам даде да се обрезујете (не као да је од Мојсија него од отаца); и у суботу обрезујете човјека.
23. Ако се човјек у суботу обрезује да се не повзари закон Мојсијев, срдите ли се на мене што свега човјека дите ли се на мене што свега човјека испицхнух у суботу?
24. Не гледајте ко је ко кад судите, него праведан суда судите.
25. Тада говораху неки од Јерусалимљана: није ли то овај којег траже да учину?
26. И гле, како говори слободно и ништа му не велу: да не дознаше наши кнезови да је он заиста Христос?
27. Али овога знамо од куда је; а Христос кад дође, нико не ће знати откуда је.
28. Тада Исус повика у пркви ученици и рече: и мене познајете и знате откуда сам; и сам од себе не додох, него има истинити који ме посла, којег ви не знате.
29. Ја га знам, јер сам од њега и он ме посла.
30. Тада гледаху да га ухватите; и нико не метну на њ руке, јер још не беше дошао час његов.
31. А од народа многи га вјероваше, и говораху: кад дође Христос еда ли ће вине чудеса чинити него овај што чини?
32. Чупе еврисији од народа такови говор за њега, и послане еврисији

ГЛАВА 7.

- И по том хођаше Исус по Галилеји; јер по Јудеји не шћаднаше да ходи, јер гледаху Јевреји да га убацију.
2. Вршаше пак близу празник Јеврејски грађење сјеница.
3. Тада му рекоше браћа његова: изиђи одавде и иди у Јудеју, да и ученици твоји виде Ајела твоја која чиниш;
4. Јер нико не чини што тајно а сам тражи да је познат. Ако то чиниш јако ви себе свијетљу.
5. Јер ни браћа његова не вјеровашу га.
6. Тада им рече Исус: врјеме моје још није дошло, а врјеме је вапе свагда готово.
7. Не може свијет мркнути на вас: а на мене мрзи, јер ја свједочим за да су Ајела његова за.
8. Ви изиђате на празник овај; јер још не ћу изићи на празник овај, јер се моје врјеме још није напустило.
9. Развасши им ово оста у Галилеји.
10. А кад изиђоше браћа његова на празник, тада и сам изиђе, не јавно него као тајно.
11. А Јевреји га тражаху на празник и говораху: гдје је он?
12. И обрцах зај много распри у народу: једни говораху да је добар, а други: није, него вара варом.
13. Али нико не говораше јавно зај од страха Јеврејскога.

и главари свештенички сауте да га ухватице.

33. Тада рече Исус: још сам мало времена с вама, па идем к ономе који ме посла.

34. Тражићете ме и не ћете ме наћи; и гдје сам ја ви не можете доћи.

35. А Јевреји рекосе међу собом: куда ће овај ићи да га ми не нађемо? Не ће ли ићи међу растрване Грке, и Грке учити?

36. Шта значи ова ријеч што рече: тражићете ме и не ћете ме наћи; и гдје сам ја ви не можете доћи?

37. А у пошљедњи велики дан преливања стајаше Исус и викаше говорелима: ко је жедан нека дође к мени и пије.

38. Који ме вјерује, као што писмо рече, из његова тијела потећи ће ријеке живе воде.

39. А ово рече за Духа којег посла- је примише они који вјерују у име његово: јер Дух свети још не беше изишао, јер Исус још не беше прослављен.

40. А многи од народа чувши ове ријечи говораху: ово је заиста пророк.

41. Други говораху: ово је Христос. А једни говораху: зар ће Христос из Галилеје доћи?

42. Не каза ли писмо да ће Христос доћи од сјена Давида, и из села Витлемеа одакле беше Давид?

43. Тако распра постаде у народу велика радња.

44. А неки од њих шћаднијашу да га ухватице; али нико не метну руку на њ.

45. Дођоше пак сауте ка главарима свештеничким и фарисејима; и они им рекосе: за што га не доведосте?

46. А сауте одговорише: никад човјек није тако говорио као овај човјек.

47. Тада им одговорише фарисеји: зар се и ви преваристе?

48. Вјероваша ли га ко од кнезова или од евреја?

49. Нето народа овај, који не зна закон, пролазе је.

50. Рече им Никодим што долази к њему ноћу, који беше један од њих: како ли закон наш суди човјеку докле га најприје не саслуша и дозна шта чини?

51. Еда ли закон наш суди човјеку докле га најприје не саслуша и дозна шта чини?

52. Одговорише му и рекосе: нијеси ли

ли и ти из Галилеје? Разгледај и виђи да пророк из Галилеје не долази.

53. И отидоше сваки својој кући.

ГЛАВА 8.

А Исус отиде на гору Маслинску.

2. А у јутру олет дође у прелаз, и сав народ иђаше к њему; и сједавши учаше их.

3. А књижевници и фарисеји доведоше к њему жену ухваћену у прелазу, и поставиши је на среједу.

4. Рекосе му: учитељу! ова је жена ухваћена сад у прелазу;

5. А Мојсије нам у закону заповједа да такове камењем убијемо; а ти шта велиш?

6. Ово пак рекосе кушајући га да би га имали за што окривити. А Исус саже се доле и писане претом по земљи (не гледајући на њих).

7. А кад га једнако питаху, исправи се и рече им: који је међу нама без грјеха нека најприје баци камен на њ.

8. Па се онет саже доле и писаше по земљи.

9. А кад они то чуше, и покварени бујајући од своје савјести изљаху један за другим почевши од стареших да пошљедњијех; и оста Исус сам и жена стојећи на среједи.

10. А кад се Исус исправи, и не видјевши ни једнога до саму жену, рече јој: жено! гдје су они што те тужаху? Ни један те не осуди?

11. А она рече: ни један, Госноде! А Исус јој рече: ни ја те не осуђујем, иди, и одседе више не грјиши.

12. Исус им пак опет рече: ја сам видјело свијету: ко иде за мном не ће ходити по тами, него ће имати видјело живота.

13. Тада му рекосе фарисеји: ти сам за себе свједочиш: свједочанство твоје није истинито.

14. Исус одговори и рече им: ако ја свједочим сам за себе истинито је свједочанство моје: јер знам откуда додох и куда идем; а ви не знате откуда додох и куда идем.

15. Ви судите по тијелу, ја не судим никоме.

16. И ако судим ја, суд је мој прав: јер нијесам сам, него ја и отац који ме посла.

А и у закону вашему стоји написано да се свједочанство двојине људи истинито.

17. А и у закону вашему стоји написано да се свједочанство двојине људи истинито.

18. Ја сам који свједочим сам за себе, и свједочи за мене отац који ме посла.

19. Тада му говораху: гдје је отац твој? Исус одговори: ни мене знате ни ота мојега; кад бисте знали мене, знали бисте и ота мојега.

20. Ове ријечи рече Исус код хазне Божје кад учаше у цркви; и нико га не ухвати, јер још не беше дошао час његов.

21. А Исус им опет рече: ја идем, и тражићете ме; и помријећете у својему грјеху; куда ја идем ви не можете доћи.

22. Тада рекосе Јевреји: да се не ће сам убити, што говори: куда ја идем ви не можете доћи?

23. И рече им: ви сте од нижијех, ја сам од вишијех; ви сте од овога свијета, ја нијесам од овога свијета.

24. Тако вам казах да ћете помријети у грисина својима; јер ако не узвјерујете да сам ја, помријећете у грисина својима.

25. Тада му говораху: ко си ти? И рече им Исус: почетах, како вам и кажем.

26. Многo имах за вас говорити и судити; али онај који ме посла истинит је, и ја онко говорим свијету што чух од њега.

27. Не разумјеште дакле да им говорах за оца.

28. А Исус им рече: кад подигнете сина човјечијег, онда ћете дознати да сам ја, и да ништа сам од себе не чиним; него како ме научи отац мој овако говорим.

29. И онај који ме посла са мном једнако говори.

30. Кад ово говораше, многи га вјероваше.

31. Тада Исус говораше онђем Јеврејима који му вјероваше: ако ви останете на мојој бесједи, заиста ћете бити ученици моји.

32. И познаћете истину, и истина ће вас избавити.

33. Одговорише и рекосе му: ми смо сјеме Авраамово, и никоме нијесмо

робовали никоме; како ти говориш да ћемо се избавити?

34. Исус им одговори: заиста, заиста вам кажем да је сваки који чини грјех роб грјеху.

35. А роб не остаје у кући ва вијек, син остаје ва вијек.

36. Ако вас дакле син избави, заиста ћете бити избављени.

37. Знаш да сте сјеме Авраамово; али гледате да ме убијете, јер моја бесједа не може у вас да стане.

38. Ја говорим што видјех од оца својега; и ви тако чините што видјесте од оца својега.

39. Одговорише и рекосе му: отац је наш Авраам. Исус им рече: кад бисте ви били дјеча Авраамова, чинили бисте дјеча Авраамова.

40. А сад гледате мене да убијете, човјека који вам истину казах коју чух од Бога; тако Авраам није чинио.

41. Ви чините дјела оца својега. Тада му рекосе: ми нијесмо рођени од курварства; једнога она имамо Бога.

42. А Исус им рече: кад би Бог био ващ отац, љубила бисте мене; јер ја од Бога њијох и додох; јер не додох сам од себе, него ме он посла.

43. За што не разумјесте говора мојега? Јер не можете ријечи мојих да слушате.

44. Ващ је отац ђаво; и сласти оца својега хоћете да чините: он је кривик људски од почетка, и не стоји на истини; јер нема истине у њему; кад говори лаж, своје говори: јер је лаж од Бога.

45. А жени не вјерујете, јер ја истину говорим.

46. Који ме од вас кори за грјех? Ако ли истину говорим, за што ми ви не вјерујете?

47. Ко је од Бога ријечи Божје слуша; за то ви не слушате, јер нијесте од Бога.

48. Тада одговорише Јевреји и рекосе му: не говоримо ли ми право да си ти Самарјанин, и да је ђаво у теби.

49. Исус одговори: у мени ђавола неће бити ученици моји, него поштујем оца својега; а ви мене срамотите.

50. А ја не тражим славе своје; има који тражи и суди.

51. Заиста, заиста вам кажем: ко од-

жи ријеч коју не ће видјети смрти до вијека.

52. Тада му рекоше Јевреји: сад видјесмо да је ђаво у теби: Авраам умрије и и пророци, а ти говориш: ко одржи ријеч коју не ће окусити смрти до вијека.

53. Еда ли си ти већи од оца нашега Авраама, који умрије? И пророци помријеше: ко се ти сам градиш?

54. Исус одговори: ако се ја сам славам, слава је моја ништа: отац је који ме слави, за којег ви говорите да је ваџ Бог.

55. И не познајете га, а ја га знам; и ако речем да га не знам бићу лажна као ви. Него га знам, и ријеч његову Арзам.

56. Авраам, отац ваш, био је рад да види дан мој; и видјео, и обрадова се.

57. Тада му рекоше Јевреји: још ти нема педесет година, и Авраам ли се видно?

58. А Исус им рече: заиста, заиста вам кажем: ја сам прије него се Авраам родио.

59. Тада узеше камење да баце на њ; а Исус се сакри, и изиђе из цркве показавши између њих и отиде тако.

ГЛАВА 9.

И пролазећи видјео човјека сљепа од рођења.

2. И запиташе га ученици његови говорећи: Гави! ко сакријеш, или овај или родитељи његови, те се роди сљепа?

3. Исус одговори: ни он сакријеш ни родитељи његови, него да се јаве дјева Божија на њему.

4. Мени ваља радити дјела онога који ме посла док је дан: доћи ће ноћ кад нико не може радити.

5. Док сам на свијету видјело сам свијету.

6. Рекавши ово пљуну на земљу и начини као од пљуванке, и помаза калом очи сљепоме,

7. И рече му: иди умји се у бањи Силовској (које значи послан). Отиде дакле и умји се, и дође гледајући.

8. А сусједи и који га бијаху видјели прије да бјеше сљепа говораху: није ли ово овај што сјеђаше и прошаше?

27. Одговори им: ја вам већ казах, бјеже од њега, јер не познају гласа туђага.

6. Ову причу казах им Исус, али они не разумјеше шта то бијаше што им казах.

7. Тада им рече Исус онег: заиста, заиста вам кажем: ја сам врата к овцама.

8. Сви колико их год дође прије мене дунули су и хајдуци; али их овце не послушаше.

9. Ја сам врата; ко уђе кроза мене спасће се, и ући ће и изићи ће, и ишаће ња ња.

10. Дуну не долази ни за што друго него да украде и убије и погуби: ја дођох да имају живот и изобилје.

11. Ја сам пастир добри; пастир добри душу своју полагаје за овце,

12. А најамник, који није пастир, коме нијесу овце своје, види вука гаје иде, и оставља овце, и бјежи: и вуке разграби овце и расуди их;

13. А најамник бјежи, јер је најамник и не мари за овце.

14. Ја сам пастир добри и знам своје, и моје мене знају.

15. Као што мене зна отац и ја знам оца; и душу своју полагаж за овце.

16. И друге овце имах које нијесу из овога гора, и оне ми ваља довести; и чуће глас мој, и биће једно стадо и један пастир.

17. За то ме отац љуби, јер ја душу своју полагаж да је опет узмем.

18. Нико је не отима од мене, него је ја сам од себе полагаж. Власт имах поможити је и власт имах узети је опет. Ову сам заповијест примио од оца својега.

19. Тада онег постаде распра међу Јеврејима за ове ријечи.

20. Многи од њих говораху: у њему је ђаво, и послушно је; шта га слушајте?

21. Други говораху: ове ријечи није су лудота; зар може ђаво сљепама очи отворати?

22. А бјаше тада правник обновљен у Јерусалиму, и бјеше знама.

23. И ходаше Исус у цркви по тридесет и једну Солотуну.

24. А Јевреји га опколеше, и говораху му: докле неш мучити душе наше? Ако си ти Христос кажи нам слободно.

25. Исус им одговори: ја вам казах, па не вјерујете. Дјела која творим ја не показују да ја сам отворати очи сљепама.

5. А за туђном не ће да иду, него

27. Одговори им: ја вам већ казах, бјеже од њега, јер не познају гласа туђага.

6. Ову причу казах им Исус, али они не разумјеше шта то бијаше што им казах.

7. Тада им рече Исус онег: заиста, заиста вам кажем: ја сам врата к овцама.

8. Сви колико их год дође прије мене дунули су и хајдуци; али их овце не послушаше.

9. Ја сам врата; ко уђе кроза мене спасће се, и ући ће и изићи ће, и ишаће ња ња.

10. Дуну не долази ни за што друго него да украде и убије и погуби: ја дођох да имају живот и изобилје.

11. Ја сам пастир добри; пастир добри душу своју полагаје за овце,

12. А најамник, који није пастир, коме нијесу овце своје, види вука гаје иде, и оставља овце, и бјежи: и вуке разграби овце и расуди их;

13. А најамник бјежи, јер је најамник и не мари за овце.

14. Ја сам пастир добри и знам своје, и моје мене знају.

15. Као што мене зна отац и ја знам оца; и душу своју полагаж за овце.

16. И друге овце имах које нијесу из овога гора, и оне ми ваља довести; и чуће глас мој, и биће једно стадо и један пастир.

17. За то ме отац љуби, јер ја душу своју полагаж да је опет узмем.

18. Нико је не отима од мене, него је ја сам од себе полагаж. Власт имах поможити је и власт имах узети је опет. Ову сам заповијест примио од оца својега.

19. Тада онег постаде распра међу Јеврејима за ове ријечи.

20. Многи од њих говораху: у њему је ђаво, и послушно је; шта га слушајте?

21. Други говораху: ове ријечи није су лудота; зар може ђаво сљепама очи отворати?

22. А бјаше тада правник обновљен у Јерусалиму, и бјеше знама.

23. И ходаше Исус у цркви по тридесет и једну Солотуну.

24. А Јевреји га опколеше, и говораху му: докле неш мучити душе наше? Ако си ти Христос кажи нам слободно.

25. Исус им одговори: ја вам казах, па не вјерујете. Дјела која творим ја не показују да ја сам отворати очи сљепама.

ГЛАВА 10.

Заиста, заиста вам кажем: ко не улази на врата у тор овчиј него прелазни на другом мјесту он је дуну и хајдук;

2. А који улази на врата јест пастир овцама:

3. Њему вратар отвора, и овце глас његов слушају, и своје овце зове по имену, и извоји их;

4. И кад своје овце истјера, иде пред њима, и оне иду за њим, јер познају глас његов.

5. А за туђном не ће да иду, него

26. Али ви не вјерујете; јер нијесте од мојих оваца, као што вам казах.

27. Оце моје слушају глас мој, и ја познајем њих, и за мном иду.

28. И ја ћу им дати живот вјечни, и никада не ће изгинути, и нико их не ће отети из руке моје.

29. Отцај мој који ми *из* даде већи је од свију; и нико их не може отети из руке оца мојега.

30. Ја и отац једно смо.

31. А Јевреји опет узаше камење да га убију.

32. Исус им одговори: многа вам добра дјела јавих од оца својега; за које од оних дјела бачите камење на ме?

33. Одговорише му Јевреји говорећи: за добро дјело не бачамо камења на те, него за хулу на Бога, што ти, човјек будући, градиш се Бог.

34. Исус им одговори: не стоји ли написано у закону вашему: ја рекох: богови сте?

35. Ако оне назва боговима којима рјеч Божија би, и писмо се не може покварити;

36. Како ви говорите ономе којег отац посвети и посла на свијет: хулу на Бога говорити, што рекох: ја сам син Божиј?

37. Ако не творим дјела оца својега не вјерујте ми.

38. Ако ли творим, ако мени и не вјерујете, дјелима којима вјерујте, да познате и вјерујете да је отац у мени и ја у њему.

39. Тада опет гледаху да га ухвате; али им се измаче из руке.

40. И отиде опет преко Јордана на оно мјесто гдје Јован прије кршћаваше; и оста ондје.

41. И многи дођоше к њему и говораху: Јован не учини ни једнога чуда, али све што каза Јован за онога истина бјеше.

42. И многи вјероваше га ондје.

ГЛАВА 11.

Бјаше пак један болесник, Лазар из Витаније из села Марије и Марте сестре њезине.

2. (А Марија, које брат Лазар боловаше, бјеше она што показа Господа миром и отр ноге његове својом косом.)

3. Онда послаше сестре к њему гово-

рећи: Господе! гле, онај који ти је мио болестан је.

4. А кад чу Исус, рече: она болест није на смрт, него на славу Божију, да се прослави син Божиј с ње.

5. А Исус љубљаше Марту и сестру њезину и Лазара.

6. А кад чу да је болестан, гада оста два дана на оном мјесту гдје бјеше.

7. А по том рече ученицима: хајдемо опет у Јудеју.

8. Ученици му рекосе: Рави! сад Јудеји шћадјаху да те убију камењем, на онет хоћеш да идиш онамо?

9. Исус одговори: није ли дванаест сахата у дану? хо дању иде не спотиче се, јер види видјело овога свијета;

10. А хо иде ноћу спотиче се, јер нема видјела у њему.

11. Ово каза, и по том рече им: Лазар, наш пријатељ, засна; него идем да га пробудим.

12. Онда му рекосе ученици његови: Господе! ако је заснао, устаће.

13. А Исус им рече за смрт његову, а они мишљаху да говори за спавање сна.

14. Тада им Исус каза управо: Лазар умрије.

15. И мило ми је вас ради што није сам био онамо да вјерујете: него хајдемо к њему.

16. Онда Тома, који се зваше Близанац, рече ученицима: хајдемо и ми да помремо с њим.

17. А кад дође Исус, нађе га а он већ четири дана у гробу.

18. (А Витанија бјеше близу Јерусалима око петнаест потраљашта.)

19. И многи од Јудејана бијаху дошли к Марти и Марији да их геше за братом њиховијем.

20. Кад Марта дакле чу да Исус иде, изиђе предав, а Марија сјошаше дома.

21. Онда рече Марта Исусу: Господе! да си ти био ондје не би мој брат умрло.

22. А и сад знам да што зашгаш у Бога даће ти Бог.

23. Исус јој рече: брат ће твој устати.

24. Марта му рече: знам да ће устати о васкрсенију, у пошљедњи дан.

25. А Исус јој рече: ја сам васкрсеније и живот: који вјерује мене ако и умре живиће.

26. И ни један који живи и вјерује

мене не ће умријети на вјек. Вјерујеш ли ово?

27. Рече му: да, Господе! ја вјерових да си ти Христос син Божиј који је требало да дође на свијет.

28. И ово рекавши отиде те зовну тајно Марију сестру своју говорећи: учитељ је дошао, и зове те.

29. А она вако чу, уста брзо и отиде к њему;

30. Јер Исус још не бјеше дошао у село, него бјаше на оном мјесту гдје га срете Марта.

31. А Јудеји онда који бијаху с њом у кући и тресаху је, кад видјеше Марију да брзо уста и изиђе, пођоше за њом говорећи да иде на гроб да плаче онамо.

32. А Марија вако дође гдје бјеше Исус, и видје га, паде на ноге његове говорећи му: Господе! да си ти био ондје, не би умрло мој брат.

33. Онда Исус кад је видје гдје плаче, и гдје плачу Јудејци који дођоше с њом, згрови се у духу, и сам постаде жалостан.

34. И рече: гдје сте га метнули? Рекоше му: Господе! хајде да видиш.

35. Удараше стзе Исусу.

36. Онда Јудејци говораху: гледај како га љубљаше.

37. А неки од њих рекосе: не моташе ли овај који отвори очи слепцу учинити да и овај не умре?

38. А Исус опет се згрови у себи, и кадође на гроб; а бјаше пећина, и камен лежаше на њој.

39. Исус рече: узмите камен. Рече му Марта, сестра онога што је умрло: Господе! већ смрди; јер су четири дана како је умрло.

40. Исус јој рече: не рекох ли ти да ако вјерујеш видјешеш славу Божију?

41. Узаше дакле камен гдје лежаше мртвца; а Исус подиже очи горе, и рече: оче! хвала ти што си ме усладио.

42. А ја знадох да ме свагда слушаи; него рекох народа ради који ондје стоји, да вјерују да си ме ти послао.

43. И ово рекавши зовну иза гласа: Лазаре! изиђи на поље.

44. И изиђе мртвца обавит платном по рукама и по ногама, и лице његово убрисом повезано. Исус им рече: раз-

даришите га и пустите нека иде.

45. Онда многи од Јудејана који бијаху дошли к Марији и видјеше шта учини Исус, вјероваше га.

46. А неки од њих отидоше к фарисејима и казаше им шта учини Исус.

47. Онда главари свештенички и фарисеји сабраше скуштину, и говораху: шта ћемо чинити? Човјек овај чини многа чуда.

48. Ако га оставимо тако, сви ће га вјеровати: па ће доћи Римљани и узети нам земљу и народ.

49. А један од њих, по имену Кајафа, који оне године бјеше поглавар свештенички, рече им: ви не знате ништа;

50. И не мислите да је нама боље да један човјек умре за народ, него ли да народ сав пропадне.

51. А ово не рече сам од себе, него будући поглавар свештенички оне године, прорече да Исусу ваља умријети за народ:

52. И не само за народ, него да и расијану дјелу Божију скупи у једно.

53. Од тога дакле дана договораше се да га убију.

54. А Исус више не хођаше јавно по Јудејцима, него одавде отиде у крај блему пустиње у град по имену Јефрем, и ондје хођаше с ученицима својима.

55. А бјеше близу пасха Једрејска, и многи из онога краја дођоше у Јерусалим прије пасхе да се очисте.

56. Тада тражаху Исуса, и стојећи учини говораху међу собом: шта мислите ви за што не долази на празник?

57. А главари свештенички и фарисеји издаше заповијест ако га во опазати гдје је, да јави да га ухвате.

ГЛАВА 12.

А Исус прије пасхе на шест дана дође у Витанију гдје бјеше Лазар што умрије, кога подиже из мртвих.

2. Ондје му пак згоговаше вечеру, и Марта служаше, а и Лазар сјошаше с њим за трпезом;

3. А Марија узевши литру правогардова многоцјенога мира помаза ноге Исусове, и отр косом својом ноге његове; а кућа се напуни мириса од мирогаве; а онда рече један од ученика неговог, Јуда Симон Искариотски, ко-

ји га послаше издаде:

5. За што се ово миро не продаде за триста гроша и не даде сиромасима?
6. А ово не рече што се стараше за сиромаше, него што беше дупеж, и имаху ко кочкежи, и ношаше што се мекташе ув.
7. А Исус рече: не дирајте у њу; она је то дохранила за дан мојета потреба; и Јер сиромаше свагда имате са собом, а мене немате свагда.
8. Разумје пак многи народ из Јудеје да је ондаје и дођоше не само Исуса ради него и да виде Лазара којег поклаже из мртвијех.
9. А гласари свештенички договорише се да и Лазара убију;
10. Јер многи њега ради иђаху из Јудеје и вјеровашу Исуса.
11. А сутрадан многи од народа којег бјеше дошао на празник, чувши да Исус иде у Јерусалим
12. Узеше гране од ђивика и кифоше му на сусрет, и викаху говорећи: осана! благодолвен који иде у име Господње, цар Израилљев.
13. А Исус напавши магаре усједешаваше, као што је писано:
14. Не бој се кћери Синова, сво цар твој иде сједиши на магарету.
15. Али ово ученици његови не разумјеше прије: него кад се прослави Исус онда се опоменуше да ово бјеше за њега писано, и ово му учинише.
16. А народ сједошаше који бјеше прије с њим кад Лазара изазва из гроба и подиже га из мртвијех.
17. За то га и срете народ, јер чуше да он учини ово чудо.
18. А еарисеји говораху међу собом: видите да ништа не помаже? гле, свијет иде за њим.
19. А бихаху неки Грци међу онима који бихаху дошли на празник да се моле Богу.
20. Они дакле приступише к Филипу, који бјеше из Витсаиде Галилејске, и мољаху га говорећи: господине! ми бисмо хтјели да видимо Исуса.
21. Дође Филип и каза Андрији, а Андрија и Филип опет казаше Исуса.
22. А Исус одговори им говорећи: дође час да се прослави син човјечиј.
23. Зајаста, зајаста, вам кажем: ако зрно пшенично паднувши на земљу не

- умре, онда једно остане; а ако ли умре много рода роди!
24. Који љуби душу своју изгубиће је, а ко мрзи на душу своју на овом свијету, сачуваће је за живот вјечни.
25. Ко мени служи, за мном нећ иде, и гађе сам ја ондаје и сауга мој неће буде; и ко мени служи онда неће поштовати отац мој.
26. Сад је душа моја жалосна; и шта да кажем? Оче! сачувај ме од овога часа; али за то дођох на час овај.
27. Оче! прослави име своје! Тада глас дође с неба: и прославио сам, и опет ћу прославити.
28. А кад чу народ који стјаше, говораху: гром загрми; а други говораху: алђео му говори.
29. Исус одговори и рече: овај глас не би мене ради него народа ради.
30. Сад је суд овоме свијету: сад ће бити истјеран кнез овога свијета на поље.
31. И кад ја будем подигнут од земље, све ћу привући к себи.
32. А ово говораше да помаже каквом ће смрти умријети.
33. Народ му одговори: ми чусмо из закона да ће Христос остати ва вијек; како ти говориш да се сину човјечијему ваља подигнути? Ко је тај син човјечиј?
34. Исус им рече: још је мало времена видјело с вама; ходите док видјело имате да вас тама не обузме; јер ко ходи по тами не зна куда иде.
35. Док видјело имате вјерујте видјело, да будете синови видјела. Речавши ово Исус отиђе и сакри се од њих.
36. Ако је и чинио толикоа чудеса пред њима, опет га не вјеровашу;
37. Да се збуде ријеч Исусије пророка који рече: Господе! ко вјерова гоголеву напашеу? и рука Господња коме се отвори?
38. За то не могаху вјеровати, јер опет рече Исусија:
39. Заслашљено је очи њихове и окрменено срца њихова, да не виде очима ни срцем разумију, и не обрате се да их исцјелим.
40. Ово рече Исусија кад виде славу Бегову и говори за њега.
41. Али опет и од кнезова многи га

вјероваше; него ради еарисеја не признаваху, да не би били изгнани из сбирнице.

42. Јер им већна слава љубави сва него слава Божја.

43. А Исус повиза и рече: ко мене вјерује не вјерује мене, него онога кога ја ме посла.

44. И ко види мене види онога који ме посла.

45. Ја дођох видјело на свијет, да ни један који ме вјерује не остане у тами.

46. И ко чује моје ријечи и не вјерује, ја му не ћу судити; јер ја не дођох да судим свијету, него да спасем свијет.

47. Који се одрече мене, и не пријма ријечи мојих, има себи судију: ријеч коју ја говорим она ће му судити у пошљедњи дан;

48. Јер ја од себе не говорим, него отац који ме посла он ми даде заповијест шта ћу казати и шта ћу говорити.

49. И знам да је заповијест његова живот вјечни. Што ја дакле говорим онако говорим као што ми рече отац.

50. А пред празник пасхе, знајући Исус да му дође час да приђе из овога свијета к оцу, како је љубио своје који бихаху на свијету, до краја их љуби.

51. И по вечери кад већ ђаво бјеше метнуо у срце Јуди Симонову Исариотскоме да га изда,

52. Знајући Исус да му све отац даде у руке, и да од Бога извиђе, и к Богу иде,

53. Устаде од вечере, и складе своје хаљине, и узв убрус те се задреза;

54. По том усу воду у умивалницу, и поче прати ноге ученицима и отирати убрусом којим бјеше задрезан.

55. Онда дође к Симону Петру, и он му рече: Господе! зар ти моје ноге да опереш?

56. Исус одговори и рече му: што ја чиним ти сад не знаш, али ћеш послије дознати.

57. Рече му Петар: никад ти не ћеш опрати мојих ногу. Исус му одговори: ако те не оперем немаш дијела са мном.

58. Рече му Симон Петар: Господе! не само ноге моје, него и руке и главу.

59. Исус му рече: опраноме не треба

да само ноге моје, него и руке и главу.

60. Исус му рече: опраноме не треба

да само ноге моје, него и руке и главу.

61. Исус му рече: опраноме не треба

да само ноге моје, него и руке и главу.

62. Исус му рече: опраноме не треба

да само ноге моје, него и руке и главу.

63. Исус му рече: опраноме не треба

да само ноге моје, него и руке и главу.

64. Исус му рече: опраноме не треба

да само ноге моје, него и руке и главу.

65. Исус му рече: опраноме не треба

да само ноге моје, него и руке и главу.

66. Исус му рече: опраноме не треба

да само ноге моје, него и руке и главу.

67. Исус му рече: опраноме не треба

да само ноге моје, него и руке и главу.

68. Исус му рече: опраноме не треба

да само ноге моје, него и руке и главу.

69. Исус му рече: опраноме не треба

да само ноге моје, него и руке и главу.

70. Исус му рече: опраноме не треба

да само ноге моје, него и руке и главу.

71. Исус му рече: опраноме не треба

да само ноге моје, него и руке и главу.

72. Исус му рече: опраноме не треба

да само ноге моје, него и руке и главу.

73. Исус му рече: опраноме не треба

да само ноге моје, него и руке и главу.

74. Исус му рече: опраноме не треба

да само ноге моје, него и руке и главу.

75. Исус му рече: опраноме не треба

да само ноге моје, него и руке и главу.

76. Исус му рече: опраноме не треба

да само ноге моје, него и руке и главу.

ли што треба за празник; или да да што спремашима.

30. А он узевши залотач одмах изиђе; а бјеше ноћ.

31. Кад он изиђе, онда Исус рече: сад се прослави син човјечи, и Бог се прослави у њему.

32. Ако се Бог прослави у њему, и Бог ће њега прославити у себи, и онда ће га прославити.

33. Ајте! још сам мало с вама; тражићете ме, и као што рекох Јудејцима: куда ја идем ви не можете доћи, и вама говорим сад.

34. Нову вам заповијест дајем да љубите један другога, као што ја вас љубих, да се и ви љубите међу собом.

35. По том ће сви познати да сте моји ученици ако узимате љубав међу собом.

36. Рече му Симон Петар: Господе! куда идеш? Исус му одговори: куда ја идем не можеш сад ићи за мном, али ћеш послати поћи за мном.

37. Петар му рече: Господе! за што сад не могу ићи за тобом? Душу ћу своју положити за те.

38. Одговори му Исус: Душу ли ћеш своју положити за ме? Занста, занста ти кажем: не ће цијело зајевати док ме се тринут не одречеш.

ГЛАВА 14.

Да се не плаши срце ваше, вјерујте Бога, и мене вјерујте.

2. Многи су ставови у кући оца мојега. А да није тако, какао бих вам: идем да вам приправим мјесто.

3. И кад отидем и приправим вам мјесто, опет ћу доћи, и узеоу вас с себи да и ви будете гдје сам ја.

4. И куда ја идем знате, и пут знате.

5. Рече му Томо: Господе! не знамо куда идеш; и како можемо пут знати?

6. Исус му рече: ја сам пут и истина и живот; нико не ће доћи к оцу док кроза ме.

7. Кад бисте мене знали онда бисте знали и оца мојега; и одседе познајете га, и видјесте га.

8. Рече му Филип: Господе! покажи нам оца, и биће нам доста.

9. Исус му рече: толико сам вријеме с вама и нијеси ме познао, Филипе? Ђе отац послати у име моје, он ће вас

изучити свему и напоменуће вам све што вам рекох.

27. Мир вам остављах, мир свој дајем вам: не дајем вам ка као што свијет даје, да се не плаши срце ваше, и да се не боји.

28. Чусте да вам ја казах: идем, и доћи ћу к вама. Кад бисте имали љубав к мени, онда бисте се обрадовали што рекох: идем к оцу; јер је отац мој већи од мене.

29. И сад вам казах, прије док се није зблио, да вјерујете кад се збуде.

30. Већ не ћу много говорити с вама; јер иде кнез овога свијета, и у мени нема ништа.

31. Нето да види свијет да имам љубав к оцу, и као што ми заповједи отац онако творим. Устаните, хајдемо одавде.

ГЛАВА 15.

Ја сам прави чокот, и отац је мој виноград:

2. Сваку лозу на мени која не рађа рода одјећи ће је; и сваку која рађа род очистиће је да више рода роди.

3. Ви сте већ очишћени ријечју коју вам говорих.

4. Будите у мени и ја ћу у вама. Као што лоза не може рода родити сама од себе ако не буде на чокоту, тако и ви ако у мени не будете.

5. Ја сам чокот а ви лозе: и који будете у мени и ја у њему он ће родити многи род: јер без мене не можете чинити ништа.

6. Ко у мени не остане избацитиће се на поље као лозе, и осушиће се, и скупиће је, и у отаџ бацити, и спалити.

7. Ако останете у мени и ријечи моје у вама остану, штагод хоћете испити, и биће вам.

8. Гдијем ће се отац мој прославити, да род многи родите; и бићете моји ученици.

9. Као што отац има љубав к мени, и ја имам љубав к вама; будите у љубави мојој.

10. Ако заповијести моје уздржите остаћете у љубави мојој, као што ја одржах заповијести оца својега и останијем у љубави његовој.

11. Ово вам казах, да радост моја у вама остане и радост ваша се испуни.

12. Ово је заповијест моја да имате

љубав међу собом, као што ја имадох љубав к вама.

13. Од ове љубави нико веће нема, да во душу своју положи за пријатеље своје.

14. Ви сте пријатељи моји ако творите што вам ја заповиједам.

15. Више вас не називам слугама; јер слуга не зна шта ради господар његов: него вас назвах пријатељима: јер вам све казах што чух од оца својега.

16. Ви мене не израсте, него ја вас избрах, и поставих вас да ви идете и род родите; и да ваш род остане, да штогод заштитете у оца у име моје да вам да.

17. Ово вам заповиједам да имате љубав међу собом.

18. Ако свијет на вас узмрзи, знајте да на мене омрзну прије вас.

19. Кад бисте били од свијета, онда би свијет своје љубио: а како нијесте од свијета, него вас ја од свијета избрах, за то мрзи на вас свијет.

20. Опомините се ријечи коју вам ја рекох: није слуга већи од господара својега. Ако мене изгнаше, и вас ће изгнати; ако моју ријеч одржаше, и вашу ће одржати.

21. Али све ће вам ово чинити за име моје, јер не познају онога који ме посла.

22. Да нијесам био дошао и говорио им не би гријеха имали; а сад изговорих да не ће имати за гријех свој.

23. Који мрзи на мене и на оца мојега мрзи.

24. Да нијесам био дјела творио међу вама којијех нико други не твори, не би гријеха имали: а сад и видјеше, и омрзнуше на мене и на оца мојега.

25. Али да се збуде ријеч написана у закону њиховом: окрзнуше на мене ни за што.

26. А кад дође утјешитељ, кога ћу вам послати од оца, Дух истине, који од оца излази, он ће свиједочити за мене.

27. А и ви ћете свиједочити, јер сте од почетка са мном.

ГЛАВА 16.

Ово вам казах да се не саблазните.

2. Изгониће вас из зборница; а доћи

ће вријеме кад ће сваки који вас убије мислити да Богу службу чини.

3. И ово ће чинити, јер не познаше она ни мене.

4. Него вам ово казах кад дође вријеме да се опоменете овога да вам ја казах; а испрва не казах вам ово, јер брђих с вама.

5. А сад идем к ономе који ме посла, и нико ме од вас не пита: куда идеш?

6. Него што вам ово казах жалости напуни се срце ваше.

7. Него вам ја истину говорим: боље је за вас да ја идем; јер ако ја не идем, утешитељ не ће доћи к вама; ако ли идем, послаћу га к вама.

8. И кад он дође покараће свијет за грјех, и за правду, и за суд:

9. За грјех дакле што не вјерују мене;

10. А за правду што идем к оцу својему, и више ме не ћете видјети;

11. А за суд што је кнез овога свијета осуђен.

12. Још вам много имам казати; али сад не можете носити.

13. А кад дође он, Дух истине, упутиће вас на сваку истину; јер не ће од себе говорити, него ће говорити што чује, и јавиће вам што ће бити у напреду.

14. Он ће ме прославити, јер ће од мојега узети, и јавиће вам:

15. Све што има отац моје је: за то рекох да ће од мојега узети, и јавити вам.

16. Још мало, и не ћете ме видјети, и опет мало, па ћете ме видјети: јер идем к оцу.

17. А меки од ученика његовијех рекоше међу собом: шта је то што нам каже: још мало, и не ћете ме видјети; и опет мало па ћете ме видјети; и: ја идем к оцу?

18. Говорашу дакле: шта је то што говори: мало? не знамо шта говори.

19. А Исус разумје да шпљадјаху да га запитају, па им рече: за то ли се запитујете међу собом што рекох: још мало и не ћете ме видјети, и опет мало па ћете ме видјети?

20. Заиста, заиста вам кажем да ћете ви заплакати и заридати, а свијет да се радувати; и ви ћете жалосни би-

ти, али ће се ваша жалост окренути на радост.

21. Збена кад рађа трпи мучу; јер дође час њезин: али кад роди дијете, више се не опомиње жалости од родо-

сти, јер се роди човјек на свијет.

22. Тако и ви дакле имате сад жалост; али ћу вас опет видјети, и ра-

доваће се срце ваше, и ваше радости нико не ће узети од вас;

23. И у онај дан не ћете ме питати ни за што. Заиста, заиста вам кажем да ће вам.

24. Досамје не исказате ништа у име моје; иштите и примићете, да радост ваша буде испуњена.

25. Ово вам говорих у причама; али ће доћи вријеме кад вам више не ћу говорити у причама, него ћу вам упра-

во јавити за она.

26. У онај ћете дан у име моје за-скати, и не велим вам да ћу ја умолити оца за вас;

27. Јер сам отац има љубав к вама као што ви имате љубав к мени, и вје-

ровасте да ја од Бога изиђох.

28. Изиђох од оца, и дођох на сви-

јет; и опет остављам свијет, и идем к оцу.

29. Рекоше му ученици његови: ето сад управо говориш, а приче никакне не говориш.

30. Сад знамо да све знаш, и не треба ти да те ко пита. По томе вјеру-

јемо да си од Бога изишао.

31. Исус им одговори: зар сад вје-

рујете?

32. Ево иде час, и већ је настао, да се разбјетнете сваки на своју страну

и мене сама оставите; али нијесам сам, јер је отац са мном.

33. Ово вам казах, да у мени мир има-

те. У свијету ћете имати невољу; али не бојте се, јер ја надвладах свијет.

ГЛАВА 17.

Ово говори Исус, па подиже очи своје на небо и рече: оче! дође час, просла-

ви сина својега, да и син твој просла-

ви тебе;

2. Као што си ми дао власт над сва-

кљем тијелом да свему што си ми дао да живот вјечни.

3. А ово је живот вјечни да познају

тебе јединога истиннога Бога, и кога си послао Исуса Христа.

4. Ја тебе прославих на земљи: по-сво сврших који си ми дао да радим.

5. И сад прослави ти мене, оче, у те-

бе самога славом коју имадох у тебе првије него свијет постаде.

6. Ја јавих име твоје људима које си ми дао од свијета; твоји обрђаху на си-

нк мени дао, и твоју ријеч одржаваше.

7. Сад разумјеше да је сне што си ми дао од тебе.

8. Јер ријечи које си дао мени дадох им; и они примише, и познадоше исти-

нито да од тебе изиђох, и вјероваше да си ме ти послао.

9. Ја се за њих молим: не молим се за (сав) свијет, него за оне које си ми дао, јер су твоји.

10. И моје све је твоје, и твоје моје; и ја се прославих у њима.

11. И више нијесам на свијету, а они су на свијету, а ја идем к теби. Оче свети! сачувај их у име своје, оне које си ми дао, да буду једно као и ми.

12. Док брђах с њима на свијету, ја их чувах у име твоје; оне које си ми дао сачувах, и нико од њих не погубе

осим сина погубили, да се збуде писмо.

13. А сад е теби идем, и ово гово-

рим на свијету, да имају радост коју испуњену у себи.

14. Ја им дадох ријеч твоју; и свијет омрону на њих, јер нијесу од свијета, као ни ја што нијесам од свијета.

15. Не молим те да их умеш са сви-

јета, него да их сачуваш ода зла.

16. Од свијета нијесу, као ни ја што нијесам од свијета.

17. Освети их истинном својом: ријеч је твоја истина.

18. Као што си ти мене послао у сви-

јет, и ја њих послах у свијет.

19. Ја посвећујем себе за њих, да и они буду освешћени истином.

20. Не молим пак само за њих, него и за оне који ме узвјерују њихове ри-

јечи ради;

21. Да сви једно буду, као ти, оче, што си у мени и ја у теби; да и они у нама једно буду, да и свијет вјерује да си ме ти послао.

22. И славу коју си ми дао дадох њима, да буду једно као ми што смо једно.

ГЛАВА 18.

И рекавши ово Исус књије с ученици-

ма својим преко потока Кедрона гаје брше врт, у који уђе он и ученици његови.

2. А Јуда издјание његов знадјаше оно мјесто; јер се Исус често скупља-

ше ондје с ученицима својим.

3. Онда Јуда узе чету и од главара свепшеничичких и фарисеја моме, и дође онамо с ђеверима и са свиђама и с оружјем.

4. А Исус знајући све што ће бити од њега књије и рече им: кога тражите?

5. Одговориху му: Исуса Назарећина. Исус им рече: ја сам. А с њима стајаше и Јуда који га издаваше.

6. А кад им рече: ја сам; измакоше се напруг и попадоше на земљу.

7. Онда их опет запита Исус: кога тражите? А они рекоше: Исуса Назарећина.

8. Исус им одговори: казах вам да сам ја. Ако дакле мене тражите, оста-

вите ове нек иду.

9. Да се изврши ријеч што рече: не изгубих ни једнога од оних које си ми дао.

10. А Симон Петар имаше нож, па га извади и удари салту поглавару свепшеничичкога, и одсјече му десно ухо.

А салун бреше име Малко.

11. Онда рече Исус Петру: задиже нож у пошнице. Чашу коју ми даде отац зар да је не прјем?

12. А чета и војвода и момпи Јеврејски узвратише Исуса и свезаше га,

и одведоше га најдјиге Ани, јер

беше гаст Кајафа, који беше поглавар свештенички оне године.

14. А Кајафа беше онај што даде свијет Јудејцима да је боље да умре један човек него народ да *промаж*.

15. За Исуса пак хранише Симон Петар и други ученик; а ученик овај беше познат код поглавара свештеничкова, и уђе с Исусом у двор поглавара свештеничкова;

16. А Петар стајаше на пољу код врата. Онда изиђе овај ученик што беше познат код поглавара свештеничкова и рече вратарцима те уведе Петра.

17. Онда рече слушница вратарница Петру: да нијеси и ти ученик овога човека? Он рече: нијесам.

18. А слуге и момци бијаху наложили огњак и спајаху те се гријаху, јер беше зима; а и Петар стајаше с њима и гријаше се.

19. Поглавар пак свештенички запита Исуса за ученике његове и за његову науку.

20. Исус му одговори: ја говорих једно свијету, ја свагда учих у зборници и у цркви, гдје се свагда слушају Јудејци, и ништа тајно не говорих.

21. Што питаш мене? Питај оне који су слушали шта сам им говорио; ево они знаду шта сам ја говорио.

22. А кад он ово рече, један од момака који спајаху ондаје удари Исуса по образ, и рече: зар тако одговараш поглавару свештеничкome?

23. Исус му одговори: ако зло рекох, докажи да је зло; ако ли добро, за што ме бијеш?

24. И Ана посла га свезана Кајафи поглавару свештеничкome.

25. А Симон Петар стајаше и гријаше се. Онда му рекоше: да нијеси и ти од ученика његовијех? А он се одрече и рече: нијесам.

26. Рече један од слугу поглавара свештеничкова који беше рођак оногоме што му Петар одсјече ухо: не видијех ли ја тебе у врту с њим?

27. Онда се Петар опет одрече; и одмах прихвати зајеза.

28. А Исуса поведоше од Кајафе у судницу. Али беше јутро, и они не уђоше у судницу да се не би опоганили, него да би могли јести пасху.

29. Онда Пилаат изиђе к њима на поље и рече: каквог кривцу износиате на овога човека?

30. Одговораше му и рекоше: кад он не би био заочинац не бисмо га предавали теби.

31. А Пилаат им рече: узмите га ви и по закону својему судите му. А Јевреји му рекоше: ми не смјемо никога погубити.

32. Да се збуде ријеч Исусова коју рече казујући каквом ће смрти умријети.

33. Онда уђе Пилаат опет у судницу, и дозва Исуса, и рече му: ти си цар Јудејски?

34. Исус му одговори: говорим ли ти то сам од себе, или ти други казаше за мене?

35. Пилаат одговори: зар сам ја Јеврејин? Род твој и главари свештеничкима предаше те мени; шта си учинио?

36. Исус одговори: царство моје није од овога свијета; кад би било од овога свијета царство моје, онда би слуге моје браниле да не бих био предан Јеврејима; али царство моје није одаде.

37. Онда му рече Пилаат: дакле си ти цар? Исус одговори: ти говориш да сам ја цар. Ја сам за то рођен, и за то дођох на свијет да свијетом истинити. И сваки који је од истине слуша глас мој.

38. Рече му Пилаат: шта је истина? И ово рекавши изиђе опет к Јеврејима, и рече им: ја никакве кривце не налазим на њему.

39. А у вас је обичај да вам једнога пустим на пасху, хоћете ли дакле да вам пустим цара Јудејскога?

40. Онда сви повишаше опет говорехи: не овога, него Вараву. А Вараву беше хајдук.

ГЛАВА 19.

Тада дакле Пилаат узе Исуса и шиба га.

2. И војници смелавши вијенац од трња меташе му на главу, и обукоше му сверлетну хаљину,

3. И говоряху: здрав, царе Јудејски!

4. Онда Пилаат изиђе опет на поље, и рече им: ево га изводиш к вама на

гдје разапаше Исуса; и бјеше написано Јеврејски, Грчки, Латински.

21. А Јеврејски главари свештенички говораху Пилаату: не пиши: цар Јудејски, него да сам рече: ја сам цар Јудејски.

22. Пилаат одговори: што пишасх иници и момци, повикаше говорехи: распиши га, распиши. Пилаат им рече: схваћите га ви и распиште, јер ја не налазим на њему кривце.

7. Одговораше му Јевреји: ми имамо закон и по закону нашему ваља да умре, јер начини себе сином Божијим.

8. Кад дакле Пилаат чу ову ријеч, побрја се велима.

9. И опет уђе у судницу, и рече Исусу: одакле си ти? А Исус му не даде одговора.

10. А Пилаат му рече: зар мени не говориш? не знаш ли да имавам власт распиштети те, и власт имам пустити те?

11. Исус одговори: не би имао власти никакве нада мном кад ти не би било дано одозго; за то овај има већи тријех који ме предаше теби.

12. Од тада гледаше Пилаат да га пусти. Али Јевреји викаху говорехи: ако овога пустим нијеси пријатељ Њесару. Сваки који себе царем гради противи се Њесару.

13. Пилаат дакле чувши ову ријеч изведе Исуса на поље, и сјде на судијску столцицу на мјесту које се зове калдрма а Јеврејски Гавата.

14. А бјеше петак у очи пасхе око шестоста сахата; и Пилаат рече Јеврејима: ево цар ваш.

15. А они викаху: узми, узми, распиши Пилаат им рече: зар цара вашета да разапнем? Одговораше главари свештенички: ми немамо цара осим Њесара.

16. Тада им га дакле предаде да се разапаше. А они узеше Исуса и одведоше.

17. И носећи крст свој изиђе на мјесто које се зове конгурница а Јеврејски Голготга.

18. Онда га разапаше, и с њим другу двојицу с једне и с друге стране, а Исуса у среједи.

19. Пилаат пак написа и натпис и метну на крст; а бјеше написано: Исус Назарећанин цар Јудејски.

20. И овај натпис читаше многи од Јевреја; јер мјесто бјеше близу града

поље, да видите да на њему не налази никакве кривце.

5. А Исус изиђе на поље под вијенац од трња и у смерлетно хаљини. И рече им Пилаат: ево чојке!

6. А кад га видеше главари свештенички и момци, повикаше говорехи: распиши га, распиши. Пилаат им рече: схваћите га ви и распиште, јер ја не налазим на њему кривце.

7. Одговораше му Јевреји: ми имамо закон и по закону нашему ваља да умре, јер начини себе сином Божијим.

8. Кад дакле Пилаат чу ову ријеч, побрја се велима.

9. И опет уђе у судницу, и рече Исусу: одакле си ти? А Исус му не даде одговора.

10. А Пилаат му рече: зар мени не говориш? не знаш ли да имавам власт распиштети те, и власт имам пустити те?

11. Исус одговори: не би имао власти никакве нада мном кад ти не би било дано одозго; за то овај има већи тријех који ме предаше теби.

12. Од тада гледаше Пилаат да га пусти. Али Јевреји викаху говорехи: ако овога пустим нијеси пријатељ Њесару. Сваки који себе царем гради противи се Њесару.

13. Пилаат дакле чувши ову ријеч изведе Исуса на поље, и сјде на судијску столцицу на мјесту које се зове калдрма а Јеврејски Гавата.

14. А бјеше петак у очи пасхе око шестоста сахата; и Пилаат рече Јеврејима: ево цар ваш.

15. А они викаху: узми, узми, распиши Пилаат им рече: зар цара вашета да разапнем? Одговораше главари свештенички: ми немамо цара осим Њесара.

16. Тада им га дакле предаде да се разапаше. А они узеше Исуса и одведоше.

17. И носећи крст свој изиђе на мјесто које се зове конгурница а Јеврејски Голготга.

18. Онда га разапаше, и с њим другу двојицу с једне и с друге стране, а Исуса у среједи.

19. Пилаат пак написа и натпис и метну на крст; а бјеше написано: Исус Назарећанин цар Јудејски.

20. И овај натпис читаше многи од Јевреја; јер мјесто бјеше близу града

поље, да видите да на њему не налази никакве кривце.

5. А Исус изиђе на поље под вијенац од трња и у смерлетно хаљини. И рече им Пилаат: ево чојке!

6. А кад га видеше главари свештенички и момци, повикаше говорехи: распиши га, распиши. Пилаат им рече: схваћите га ви и распиште, јер ја не налазим на њему кривце.

7. Одговораше му Јевреји: ми имамо закон и по закону нашему ваља да умре, јер начини себе сином Божијим.

8. Кад дакле Пилаат чу ову ријеч, побрја се велима.

9. И опет уђе у судницу, и рече Исусу: одакле си ти? А Исус му не даде одговора.

10. А Пилаат му рече: зар мени не говориш? не знаш ли да имавам власт распиштети те, и власт имам пустити те?

11. Исус одговори: не би имао власти никакве нада мном кад ти не би било дано одозго; за то овај има већи тријех који ме предаше теби.

12. Од тада гледаше Пилаат да га пусти. Али Јевреји викаху говорехи: ако овога пустим нијеси пријатељ Њесару. Сваки који себе царем гради противи се Њесару.

13. Пилаат дакле чувши ову ријеч изведе Исуса на поље, и сјде на судијску столцицу на мјесту које се зове калдрма а Јеврејски Гавата.

14. А бјеше петак у очи пасхе око шестоста сахата; и Пилаат рече Јеврејима: ево цар ваш.

15. А они викаху: узми, узми, распиши Пилаат им рече: зар цара вашета да разапнем? Одговораше главари свештенички: ми немамо цара осим Њесара.

16. Тада им га дакле предаде да се разапаше. А они узеше Исуса и одведоше.

17. И носећи крст свој изиђе на мјесто које се зове конгурница а Јеврејски Голготга.

18. Онда га разапаше, и с њим другу двојицу с једне и с друге стране, а Исуса у среједи.

19. Пилаат пак написа и натпис и метну на крст; а бјеше написано: Исус Назарећанин цар Јудејски.

20. И овај натпис читаше многи од Јевреја; јер мјесто бјеше близу града

поље, да видите да на њему не налази никакве кривце.

5. А Исус изиђе на поље под вијенац од трња и у смерлетно хаљини. И рече им Пилаат: ево чојке!

6. А кад га видеше главари свештенички и момци, повикаше говорехи: распиши га, распиши. Пилаат им рече: схваћите га ви и распиште, јер ја не налазим на њему кривце.

7. Одговораше му Јевреји: ми имамо закон и по закону нашему ваља да умре, јер начини себе сином Божијим.

8. Кад дакле Пилаат чу ову ријеч, побрја се велима.

9. И опет уђе у судницу, и рече Исусу: одакле си ти? А Исус му не даде одговора.

10. А Пилаат му рече: зар мени не говориш? не знаш ли да имавам власт распиштети те, и власт имам пустити те?

11. Исус одговори: не би имао власти никакве нада мном кад ти не би било дано одозго; за то овај има већи тријех који ме предаше теби.

12. Од тада гледаше Пилаат да га пусти. Али Јевреји викаху говорехи: ако овога пустим нијеси пријатељ Њесару. Сваки који себе царем гради противи се Њесару.

13. Пилаат дакле чувши ову ријеч изведе Исуса на поље, и сјде на судијску столцицу на мјесту које се зове калдрма а Јеврејски Гавата.

14. А бјеше петак у очи пасхе око шестоста сахата; и Пилаат рече Јеврејима: ево цар ваш.

15. А они викаху: узми, узми, распиши Пилаат им рече: зар цара вашета да разапнем? Одговораше главари свештенички: ми немамо цара осим Њесара.

16. Тада им га дакле предаде да се разапаше. А они узеше Исуса и одведоше.

17. И носећи крст свој изиђе на мјесто које се зове конгурница а Јеврејски Голготга.

18. Онда га разапаше, и с њим другу двојицу с једне и с друге стране, а Исуса у среједи.

19. Пилаат пак написа и натпис и метну на крст; а бјеше написано: Исус Назарећанин цар Јудејски.

20. И овај натпис читаше многи од Јевреја; јер мјесто бјеше близу града

поље, да видите да на њему не налази никакве кривце.

5. А Исус изиђе на поље под вијенац од трња и у смерлетно хаљини. И рече им Пилаат: ево чојке!

6. А кад га видеше главари свештенички и момци, повикаше говорехи: распиши га, распиши. Пилаат им рече: схваћите га ви и распиште, јер ја не налазим на њему кривце.

7. Одговораше му Јевреји: ми имамо закон и по закону нашему ваља да умре, јер начини себе сином Божијим.

8. Кад дакле Пилаат чу ову ријеч, побрја се велима.

9. И опет уђе у судницу, и рече Исусу: одакле си ти? А Исус му не даде одговора.

10. А Пилаат му рече: зар мени не говориш? не знаш ли да имавам власт распиштети те, и власт имам пустити те?

11. Исус одговори: не би имао власти никакве нада мном кад ти не би било дано одозго; за то овај има већи тријех који ме предаше теби.

12. Од тада гледаше Пилаат да га пусти. Али Јевреји викаху говорехи: ако овога пустим нијеси пријатељ Њесару. Сваки који себе царем гради противи се Њесару.

13. Пилаат дакле чувши ову ријеч изведе Исуса на поље, и сјде на судијску столцицу на мјесту које се зове калдрма а Јеврејски Гавата.

14. А бјеше петак у очи пасхе око шестоста сахата; и Пилаат рече Јеврејима: ево цар ваш.

15. А они викаху: узми, узми, распиши Пилаат им рече: зар цара вашета да разапнем? Одговораше главари свештенички: ми немамо цара осим Њесара.

16. Тада им га дакле предаде да се разапаше. А они узеше Исуса и одведоше.

17. И носећи крст свој изиђе на мјесто које се зове конгурница а Јеврејски Голготга.

18. Онда га разапаше, и с њим другу двојицу с једне и с друге стране, а Исуса у среједи.

19. Пилаат пак написа и натпис и метну на крст; а бјеше написано: Исус Назарећанин цар Јудејски.

20. И овај натпис читаше многи од Јевреја; јер мјесто бјеше близу града

поље, да видите да на њему не налази никакве кривце.

5. А Исус изиђе на поље под вијенац од трња и у смерлетно хаљини. И рече им Пилаат: ево чојке!

6. А кад га видеше главари свештенички и момци, повикаше говорехи: распиши га, распиши. Пилаат им рече: схваћите га ви и распиште, јер ја не налазим на њему кривце.

7. Одговораше му Јевреји: ми имамо закон и по закону нашему ваља да умре, јер начини себе сином Божијим.

8. Кад дакле Пилаат чу ову ријеч, побрја се велима.

9. И опет уђе у судницу, и рече Исусу: одакле си ти? А Исус му не даде одговора.

10. А Пилаат му рече: зар мени не говориш? не знаш ли да имавам власт распиштети те, и власт имам пустити те?

11. Исус одговори: не би имао власти никакве нада мном кад ти не би било дано одозго; за то овај има већи тријех који ме предаше теби.

12. Од тада гледаше Пилаат да га пусти. Али Јевреји викаху говорехи: ако овога пустим нијеси пријатељ Њесару. Сваки који себе царем гради противи се Њесару.

13. Пилаат дакле чувши ову ријеч изведе Исуса на поље, и сјде на судијску столцицу на мјесту које се зове калдрма а Јеврејски Гавата.

14. А бјеше петак у очи пасхе око шестоста сахата; и Пилаат рече Јеврејима: ево цар ваш.

15. А они викаху: узми, узми, распиши Пилаат им рече: зар цара вашета да разапнем? Одговораше главари свештенички: ми немамо цара осим Њесара.

16. Тада им га дакле предаде да се разапаше. А они узеше Исуса и одведоше.

17. И носећи крст свој изиђе на мјесто које се зове конгурница а Јеврејски Голготга.

18. Онда га разапаше, и с њим другу двојицу с једне и с друге стране, а Исуса у среједи.

19. Пилаат пак написа и натпис и метну на крст; а бјеше написано: Исус Назарећанин цар Јудејски.

20. И овај натпис читаше многи од Јевреја; јер мјесто бјеше близу града

поље, да видите да на њему не налази никакве кривце.

5. А Исус изиђе на поље под вијенац од трња и у смерлетно хаљини. И рече им Пилаат: ево чојке!

6. А кад га видеше главари свештенички и момци, повикаше говорехи: распиши га, распиши. Пилаат им рече: схваћите га ви и распиште, јер ја не налазим на њему кривце.

7. Одговораше му Јевреји: ми имамо закон и по закону нашему ваља да умре, јер начини себе сином Божијим.

8. Кад дакле Пилаат чу ову ријеч, побрја се велима.

9. И опет уђе у судницу, и рече Исусу: одакле си ти? А Исус му не даде одговора.

10. А Пилаат му рече: зар мени не говориш? не знаш ли да имавам власт распиштети те, и власт имам пустити те?

11. Исус одговори: не би имао власти никакве нада мном кад ти не би било дано одозго; за то овај има већи тријех који ме предаше теби.

12. Од тада гледаше Пилаат да га пусти. Али Јевреји викаху говорехи: ако овога пустим нијеси пријатељ Њесару. Сваки који себе царем гради противи се Њесару.

13. Пилаат дакле чувши ову ријеч изведе Исуса на поље, и сјде на судијску столцицу на мјесту које се зове калдрма а Јеврејски Гавата.

14. А бјеше петак у очи пасхе око шестоста сахата; и Пилаат рече Јеврејима: ево цар ваш.

15. А они викаху: узми, узми, распиши Пилаат им рече: зар цара вашета да разапнем? Одговораше главари свештенички: ми немамо цара осим Њесара.

16. Тада им га дакле предаде да се разапаше. А они узеше Исуса и одведоше.

17. И носећи крст свој изиђе на мјесто које се зове конгурница а Јеврејски Голготга.

18. Онда га разапаше, и с њим другу двојицу с једне и с друге стране, а Исуса у среједи.

19. Пилаат пак написа и натпис и метну на крст; а бјеше написано: Исус Назарећанин цар Јудејски.

20. И овај натпис читаше многи од Јевреја; јер мјесто бјеше близу града

поље, да видите да на њему не налази никакве кривце.

5. А Исус изиђе на поље под вијенац од трња и у смерлетно хаљини. И рече им Пилаат: ево чојке!

6. А кад га видеше главари свештенички и момци, повикаше говорехи: распиши га, распиши. Пилаат им рече: схваћите га ви и распиште, јер ја не налазим на њему кривце.

он зна да истину говори да ви вјерујете.

36. Јер се ово догоди да се збуде пшмо: јест његова да се не преломи.

37. И опет друго пшмо говори: погледај онога кога прободоше.

38. А по том Јосиф из Аримазеје, који бјеше ученик Исусов али браћом од страха Јеврејскога, моли Пилата да узме тјело Исусово, и допусти Пилат. Онда дође и узе тјело Исусово.

39. А дође и Никодим, који приђе долази к Исусу ноћу, и донесе помјешане смрне и алоја око сто литара.

40. И узеше тјело Исусово, и обавише га платном с мирисима, као што је облачај у Јевреја да уклањају.

41. А бјаше близу онога мјеста гдје бјеше развалет, врт, и у врту гроб нов, у који нико никад не бјеше метнуто.

42. Онда је дакле петка ради Јеврејскога, јер бјеше близу гроб, метнуше Исуса.

ГЛАВА 20.

А у први дан недеље дође Марија Магдалина на гроб рано, још док се не бјеше расвануло, и видје да је камен одваљен од гроба.

2. Онда отрча, и дође к Симону Петру и к другом ученику кога љубљаше Исус, и рече им: узеше Господа из гроба, и не знамо гдје га метнуше.

3. А Петар изиђе и други ученик, и пошпе ка гробу.

4. Трчаху пак оба заједно, и други ученик трчаше брже од Петра, и дође приђе ка гробу.

5. И надвиривши се видје хаљине гдје леже; али не уђе.

6. Дође пак Симон Петар за њим, и уђе у гроб, и видје хаљине саме гдје леже.

7. И убрз који бјеше на глави његовој не с хаљинама да лежи него особито савит на једном мјесту.

8. Тада дакле уђе и други ученик који надвирје дође ка гробу, и видје и вјероваше.

9. Јер још не знадијашу писма да њему веља устаћи из мртвијех.

10. Онда отидоше опет ученици дома.

11. А Марија стајаше на пољу код гроба и плакаше. И кад плакаше надвире се над гроб,

12. И видје два анђела у бијелијем хаљинама гдје сједо један чело главе а један чело ногу гдје бјеше лежало тјело Исусово.

13. И рекоше јој они: жено! што ти ачеш? Рече им: узеше Господа мртвијем, и не знам гдје га метнуше.

14. И ово рекавши обазре се на њих, и видје Исуса гдје стоји, и не знадијаше да је Исус.

15. Исус јој рече: жено! што плачеш? кога тражиш? А она мислише да је вртлар рече му: господине! ако си га ти узео кажи ми гдје си га метнуо, и ја ћу га узети.

16. Исус јој рече: Марија! А она обаврзаше се рече му: Гавуани! које значи учитељу.

17. Рече јој Исус: не дохватај се мене, јер се још не вратиш к оцу својему; него иди к браћи мојој, и кажи им: враћам се к оцу својему и оцу вапшему, и Богу својему и Богу вапшему.

18. А Марија Магдалина отиде, и јави ученицима да видје Господа и ка за јој ово.

19. А кад би у рече овај први дан недеље, и врата бијашу затворена гдје се бијашу ученици његови свугиши од страха Јеврејскога, дође Исус и стаде на сриједу и рече им: мир вам.

20. И ово рекавши показа им руке и ребра своја. Онда се ученици обрадоваше видјевши Господа.

21. А Исус им рече опет: мир вам; као што отац посла мене, и ја шаљем вас.

22. И ово рекавши дуку, и рече им: примите Дух свети.

23. Којима опростите grijехе, опростиће им се; и којима задржите, задржаће се.

24. А Тома који се зове Близнац, један од дванаесторике, не бјеше ондје с њима кад дође Исус.

25. А други му ученици говораху: нијадасмо Господа. А он им рече: док не видим на рукама његовијем рана од кљина, и не метнем прста својега у ране од кљина, и не метнем руке своје у ребра његова; не ћу вјеровати.

26. И последи осам дана опет бијашу ученици његови унутра, и Тома с њима. Дође Исус кад бијашу врата затворена, и стаде међу њима и рече: мир вам.

27. По том рече Тома: пружу прст свој амо и види руке моје; и пружу да га пита: хо си ти? видећи да је рука своју и метни у ребра моја, и не буди невјеран него вјеран.

28. И одговори Тома и рече му: Господи мој и Бог мој.

29. Исус му рече: пошто ме видје вјероваше; а њима који не видјаше и вјероваше.

30. А и многа друга чудеса учини Исус пред ученицима својим која нијест писана у књизи овој.

31. А ова се написаше, да вјерујете да Исус јест Христос син Божиј, и да вјерујете њимате живот у име његово.

ГЛАВА 21.

Послије тога опет се јави Исус ученицима својим на мору Тиверијадском. А јави се овако:

2. Бијашу заједно Симон Петар и Тома који се зваше Близнац, и Навило из Капе Галилејске, и синови Зеведејеви, и друга двојица од ученика његовијех.

3. Рече им Симон Петар: идем да ловим рибу. Рече му: идемо и ми с тобом. Онда изиђоше и одмах сфодоше у лађу, и огу коћ не узвагише ништа.

4. А кад би јутро, стаде Исус на бријегу, али ученици не познаше да је Исус.

5. А Исус им рече: Ајдемо! еда што имате за јело? Одговорише му: немамо.

6. А он им рече: баците мрежу с десне стране лађе, и нађи ћете. Онда бацише, и већ не могаху извући је од мноштва рибе.

7. Онда ученик онај кога љубљаше Исус рече Петру: то је Господ. А Симон Петар кад чу да је Господ, запрежа се се кошуљом, јер бјеше го, и скочи у море.

8. А други ученици дођоше на лађу, јер не бјеше далеко од земље него око двјеста лакага, вутући мрежу с рибом.

9. Кад дакле изљесоше на земљу, видјаше опет надокрен, и на њему метнуту рибу и хљеб.

10. Исус им рече: принесите од рибе што сад узвагишете.

11. А Симон Петар уђе и изваче мрежу на земљу пуну великијех риба сто и педесет и три; и од толикога мноштва не процдрије се мрежа.

12. Исус им рече: ходите обједугте. А ни један од ученика не сједошаше да га пита: хо си ти? видећи да је Господ.

13. А дође и Исус, и узе хљеб, и диве им, тако и рибу.

14. Ово се већ трећи пут јави Исус ученицима својим пошто устаде из мртвијех.

15. А кад обједоваше, рече Исус Симону Петру: Симоне Јонин! љубиш ли ме већма него ови? Рече му: да Господи! ти знаш да те љубим. Рече му Исус: паси јагавце моје.

16. Рече му опет другом: Симоне Јонин! љубиш ли ме? Рече му: да Господи! ти знаш да те љубим. Рече му Исус: паси овце моје.

17. Рече му трећом: Симоне Јонин! љубиш ли ме? А Петар поста жалостан што му рече трећом: љубиш ли ме? и рече му: Господи! ти све знаш, ти знаш да те љубим. Рече му Исус: паси овце моје.

18. Заста, заста ти кажем: кад си био млад, опасивао си се сам и ходио куда си хтио; а кад остариш, пирићеш руке своје и други ће те опасати и одвести куда не ћеш.

19. А ово рече показујући каком ће смрти прославити Бога. И рекавши ово рече му: хајде за мномо.

20. А Петар обаврзавши се видје гдје за њим иде онај ученик кога Исус љубљаше, који и на вечери леже на прси његове и рече: Господи! хо је тај који ће те издати?

21. Видјевши Петар овога рече Исусу: Господи! а шта ће овај?

22. Исус му рече: ако хоћу да он остане док ја не дођем, што је теби до тога? Ти хајде за мномо.

23. Онда изиђе ова ријеч међу браћом да онај ученик не ће умријети, али Исус на рече њему да не ће умријети, него: ако хоћу да остане док ја не дођем, што је теби до тога?

24. Ово је онај ученик који сједоши за ово, који и написа ово: и знамо да је свједочанство његово истинито.

25. А има и друго много што учини Исус, које кад би се редом пописало, ни у сами свијет, мислим, не би могло стати написане књиге. Амин.